PETRE DACHE

Cinci decenii de activitate a Muzeului de istorie a municipiului București

Sărbătorim împlinirea a 50 de ani de la hotărîrea înființării Muzeului de istorie a municipiului București. Prilej de satisfacție pentru toți cei care iubesc orașul și muzeul ce-i ilustrează trecutul glorios și măreția prezentului. Iar pentru noi, lucrătorii acestui muzeu, aniversarea de azi constituie un fericit prilej de a privi retrospectiv, de a evidenția ceea ce s-a realizat în această jumătate de secol și în același timp de a privi cu încredere spre viitor.

Înființarea muzeului municipal în 1921 a izvorît dintr-o necesitate firească.

București — cel mai mare centru urban din țara noastră, reședință domnească de mai bine de 5 secole și capitala României din 1862, loc unde s-au desfășurat evenimente politice de mare însemnătate, a cărui istorie se confundă, în multe privințe, cu însăși istoria patriei — se impunea să aibă un muzeu al său.

Muzeul de istorie a municipiului București își are începutul în hotărîrea Consiliului Comunal al primăriei Bucureștilor de la sfîrșitul lunii iunie 1921 cînd, primarul de atunci — dr. Gheorghian, a propus înființarea unui muzeu comunal.

Valoroasa inițiativă a înființării unui muzeu al Bucureștilor a fost primită cu interes de populația Capitalei.

În afara constituirii colectivului de specialitate o problemă esențială în această etapă de început a existenței muzeului o reprezintă strîngerea patrimoniului, acțiune ce s-a desfășurat în cadrul Direcției Mișcarea culturală a Capitalei din Consiliul Comunal.

Începînd cu anul 1926 preocuparea pentru depistarea și constituirea patrimoniului este mult lărgită, primăria adresîndu-se populației capitalei prin presă și pe alte căi, invitînd locuitorii Bucureștilor, ai țării, să doneze acele vestigii care se referă la istoria orașului. Anul 1929 poate fi socotit ca un moment crucial în destinele Muzeului Municipal, el reprezintă atît încheierea unei etape decisive în instituirea patrimoniului cît și punctul de plecare în organizarea expoziției permanente. O contribuție de seamă la completarea fondurilor muzistice a avut-o donația lui D. V. Rosetti din iulie 1929, care a oferit primăriei „vestigiile localnicilor ce au populat meleagurile Bucureștilor de la sfîrșitul epocii de piatră, pînă la cucerirea romană". Această donație a constituit nucleul de bază al secției preistorice a Muzeului municipal. Patrimoniul s-a completat, an de an, prin numeroasele cercetări și săpături arheologice întreprinse de muzeu prin arheologul D. V. Rosetti.

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

Pot fi evocate descoperirile de la Tei, Herăstrău, Fundeni, Bucureștii Noi, Filaret și mai departe Băicanu, Snagov, Vidra etc. Fiecare dintre aceste stațiuni au permis scoaterea la iveală a unor monumente extrem de prețioase privind în primul rînd mileniul I e.n. În aceeași perioadă Consiliul Comunal în frunte cu Dem. I. Dobrescu a înțeles necesitatea acordării unui sediu adecvat în care muzeul să-și poată asigura atît conservarea patrimoniului cît și organizarea expoziției permanente — astfel că, în luna februarie 1930, Casa Moruzi din Calea Victoriei 117 — monument istoric — care adăpostise pînă atunci Direcția Serviciului Sanitar, este dată Muzeului municipal. Ziua de 10 ianuarie 1930 marchează o nouă etapă pe drumul afirmării muzeului. Printr-o decizie primarială se instituie o comisie științifică compusă din N. Iorga, I. Andriopescu, Radu Rosetti, Constantin Moisil, Virgiliu Drăghiceanu, Ana Lahovary, care avea ca atribuții întocmirea unui proiect de organizare a muzeului. Munca curentă, activitatea operativă, trebuia dusă însă de un colectiv permanent care începe și el să se închege treptat. La 24 ianuarie 1931 pe lîngă Comisiunea științifică instituită în ianuarie 1930 se înființează un comitet administrativ și de achiziții compus din Ath. Simu, ing. C. Orghidan, J. Pinoas și dr. George Severeanu, avînd ca director activ al comitetului și al Muzeului Municipal pe dr. Severeanu.

Acest moment a marcat sfîrșitul perioadei de organizare administrativă a muzeului, a dat instituției certitudinea existenței și a stabilității și i-a deschis largi perspective. Numirea dr. G. Severeanu, care va sta în fruntea muzeului timp de aproape 8 ani — personalitate marcantă a medicinii românești, dar tot atît de cunoscut numismat și colecționar, a fost o fericită alegere. În noua organizare muzeul a început să desfășoare o activitate prodigioasă care a cuprins și alte domenii decît arheologia. Astfel a luat ființă secția numismatică și medalistică, secțiunea documentelor, breslelor și urbanistică al cărei început l-a constituit imagini din vechiul București. De asemenea secțiunea artistică a fost reorganizată și îmbogățită. Prin numirea unui secretar-arhivar al muzeului, în persoana lui George D. Florescu, s-a început ținerea unui inventar la zi, studierea vechilor hrisoave.

La 22 noembrie 1931 sălile Muzeului municipiului București se deschid pentru public. Inaugurarea are loc în prezența lui Nicolae Iorga — prim ministru, Dem. I. Dobrescu — primarul Capitalei, C. Hamangiu — ministru justiției și a altor reprezentanți ai vieții politice și culturale. Deci noi sărbătorim și 40 de ani de la inaugurarea expoziției permanente.

Deși avea un patrimoniu insuficient a reda complexa evoluție a societății bucureștene expoziția, inaugurată la 22 noiembrie, reprezintă o realizare remarcabilă pe linia cultivării dragostei față de istoria celui mai mare oraș al țării.

Colectivul muzeului — care în 1939 era compus din 6 persoane — s-a străduit să fie prezent în viața culturală a capitalei și chiar a țării, participînd la organizarea de expoziții, efectuînd cercetări, susținînd comunicări și conferințe.

În iulie 1933 pe lîngă muzeu a luat ființă și Pinacoteca municipiului. O altă activitate din această perioadă — demnă de relevat — este preocuparea de a surprinde transformările din oraș precum și înregistrarea

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

pe peliculă a caselor vechi. Deşi într-un ritm mai lent, patrimoniul muzeal a crescut continuu prin depistări, cercetări de teren, prin donaţii şi achiziţii. Astfel de la 851 obiecte în 1931 s-a ajuns la 2200 în 1935 şi la 4330 în 1940. Prin cercetările întreprinse, prin publicaţiile editate dintre care amintim revista „Bucureştii" activitatea muzeului începe să fie cunoscută şi apreciată atît în ţară cît şi peste hotare. Creşterea patrimoniului, lărgirea activităţii, este însă stingherită şi chiar frînată de subvenţiile insuficiente, de lipsa unor ateliere şi laboratoare, de numărul redus de specialişti. Casa Moruzi — sediul muzeului şi al expoziţiei permanente — devine neîncăpătoare. Ea avînd în acelaşi timp un înaintat grad de insalubritate.

La 14 decembrie 1939 primăria a închiriat pentru muzeu imobilul din str. Ştirbei Vodă 24 — iar în toamna lui 1940 o parte din colecţii au fost depozitate — tot într-o clădire de pe Ştirbei Vodă, la 47, deoarece cutremurul din noiembrie pubrezise şi mai mult Casa Moruzi. Abia la 14 martie 1941 — după numeroase intervenţii — primăria atribuie muzeului fosta casă Ceslanu din Calea Victoriei 151 unde a fost adus întregul patrimoniu.

Consecinţele celui de al doilea război mondial au fost resimţite din plin şi de muzeu. În 1944 — din cauza pericolului pe care-l prezentau bombardamentele — piesele cele mai valoroase sînt evacuate în comuna Rasnic — Dolj unde au rămas, parte din ele, pînă în octombrie 1948. Evacuarea în comuna Rasnic, precum şi deselе schimbări dintr-un local în altul, au făcut ca patrimoniul — în special cel arheologic, să aibă foarte mult de suferit.

Adevărata menire a muzeului a putut fi însă împlinită abia în anii puterii populare cînd instituţia a cunoscut prefaceri structurale determinate de noua orientare a muzeologiei în lumina concepţiei materialismului dialectic, de transformările înregistrate în baza şi suprastructura societăţii.

Bazîndu-şi activitatea pe noile principii muzeologice, definindu-şi sensul şi conţinutul preocupărilor în conformitate cu cerinţele majore ale epocii pe care o trăim, beneficiind de sprijinul organelor locale de partid şi de stat, avînd asigurate condiţiile materiale corespunzătoare, Muzeul municipal — denumit un timp Muzeul de arheologie şi istorie a Bucureştilor — a devenit un centru activ de cercetări şi documentare, un mijloc important de cunoaştere şi difuzare a multiseculareі istorii a Capitalei.

În perioada 1945—1948 preocuparea esenţială a colectivului a fost verificarea patrimoniului precum şi studierea, selectarea şi pregătirea exponatelor pentru viitoarea expoziţie.

Colectivul muzeului era conştient că numai printr-o largă acţiune de sporire a patrimoniului putea fi organizată o expoziţie permanentă care să poată înfăţişa, cît mai sugestiv şi eficient, întreaga istorie a oraşului — Capitală.

Numărul şi valoarea obiectelor intrate în muzeu în anii 1948—1955 sînt o grăitoare dovadă a preocupării pentru îmbogăţirea continuă a patrimoniului cu piese — unele din ele — de importanţă naţională. Astfel la 30 decembrie 1947 au fost achiziţionate 802 stampe diferite, gravuri, litografii, hărţi avînd ca autori, printre alţii, pe Raffet, Bouquet, Mayer, Lancelot, etc. În perioada aprilie 1948 — iunie 1949 au

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

fost achiziționate piese muzeistice în valoare de aproape 5 milioane lei dintre care amintim un ceas de aur care a aparținut lui Al. Ioan Cuza, albumul cu desene și acuarele originale de A. Preziosi, sabia lui Iancu Jianu, proclamația de la Islaz, acuarele de Stratmary, uleiurile de Grigorescu și P. Ioanid etc.

În patrimoniul muzeului intră în anii următori, datorită strădaniilor directorului Gh. Astanchi și a colectivului muzeului, importantele arhive ale Așezămintelor Brâncovenești și ale lui Gh. Gr. Cantacuzino (4272 documente). De asemenea sînt procurate piese de mobilier, obiecte decorative de interior, textile, numismatică, fotografii etc. Un aport remarcabil la completarea colecțiilor au adus săpăturile arheologice executate de șantierul arheologic București înființat în 1953 în colaborare cu Institutul de arheologie al Academiei. Cercetările efectuate la Curtea Veche, colinele Radu Vodă și Mihai Vodă, Ciurel, Cringași și Dudești au scos la iveală importante vestigii ale locuitorilor de odinioară ai acestor meleaguri, care au completat și lărgit cunoștințele despre istoria veche și feudală a Bucureștilor.

Existau astfel premise pentru a se trece la alcătuirea unei tematici științifice la care sînt chemați să lucreze, în afara specialiștilor din muzeu, cadre didactice din învățămîntul superior și alți specialiști. Era una din primele tematici care ilustra, pe baza concepției materialismului dialectic și istoric, evoluția societății omenești pe un teritoriu relativ restrîns, din cele mai vechi timpuri pînă în prezent.

Pornind de la patrimoniul existent tematica sugera în același timp căile spre care urma să se îndrepte cercetarea pentru acoperirea tuturor problemelor pe care ea le-a inclus spre a fi prezente în expoziția permanentă. Transpunerea în fapt a tematicii reclama definitivarea procesului de reorganizare început, crearea unei structuri administrative corespunzătoare cerințelor și dotarea muzeului cu laboratoare foto, atelier de restaurare etc.

Astfel în anii 1956—1957 sub conducerea prof. dr. doc. Ion Ionașcu este mult lărgită schema personalului de specialitate, se constituie secții corespunzător fiecărei orînduiri sociale. Două evenimente ce au loc în 1956 vin să confirme preocuparea colectivului de a oferi publicului posibilitatea cunoașterii valorilor din patrimoniu. Este vorba de inaugurarea Expoziției permanente de numismatică, în iunie, în clădirea din B-dul Ana Ipătescu 21 și a Colecției „Maria și dr. G. Severeanu" în noiembrie, în str. I. C. Frimu 26. Se lucra în continuare la pregătirea expoziției permanente : se studia minuțios patrimoniul, se întocmeau fișe științifice, se alcătuia un nou inventar general.

La 10 decembrie 1956 Sfatul Popular al Capitalei atribuie muzeului Palatul Suțu, monument istoric, care trebuia reparat și restaurat fapt ce se realizează în anii 1957—1958 de S.P.C. în colaborare cu Direcția monumentelor istorice, creîndu-se astfel un cadru propice și un spațiu adecvat organizării muzeului. La 23 ianuarie 1959, cu prilejul împlinirii unui veac de la înfăptuirea istoricului act al Unirii Principatelor, a avut loc redeschiderea pentru public a Muzeului de istorie a orașului București.

Populația capitalei a primit cu interes și satisfacție redeschiderea muzeului dovadă fiind și numărul vizitatorilor : 15 mii persoane au trecut pragul expoziției în prima lună.

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

Redeschiderea muzeului a însemnat încununarea unei activități fecunde a colectivului dar și punctul de plecare spre noi activități.
Astfel colectivul muzeului, condus din aprilie 1959 de prof. dr. Florian Georgescu, a acordat o importanță deosebită cercetării științifice puse în slujba valorificării patrimoniului, a expoziției de bază, vizînd de asemenea elucidarea unor probleme mai puțin cunoscute ale istoriei Bucureștilor. Împărțirea colectivului pe secții a favorizat specializarea și a permis orientarea spre domenii precis conturate.
Astfel secția de istorie veche și feudală a intensificat săpăturile arheologice asupra acelor zone care ofereau vestigii pentru completarea expoziției de bază și aprofundarea istoriei Bucureștilor. O importanță deosebită s-a acordat studierii culturii materiale din epoca bronzului specifică zonei capitalei, a urmelor materiale datînd din perioada de formare a limbii și poporului român, a unor monumente feudale. Printre acestea amintim ansamblurile Străulești, Tinganu, Cățelu Nou și în deosebi Curtea Veche.
Rezultatele săpăturilor arheologice au îmbogățit patrimoniul muzeal și au făcut obiectul unor culegeri de note, articole, studii sau lucrări monografice
O atenție deosebită în cadrul muncii de cercetare s-a acordat studierii unor colecții din patrimoniu.
Strădaniile acestei munci au fost materializate într-un volum de Documente privind istoria orașului București.
Pentru a veni în sprijinul unei largi categorii de cititori dornici să cunoască istoria celui mai mare oraș al țării muzeul — pe baza unei tematici largi — a elaborat și publicat lucrări de mai mică sau mai mare întindere — care însumează astăzi 28 de titluri — referitoare la probleme mai puțin tratate sau eronat prezentate în trecut. Un grup de cercetători au abordat teme referitoare la lupta maselor populare bucureștene pentru libertate și independență, pentru dreptate și progres social.
Pentru a da posibilitatea specialiștilor din muzeu și altor specialiști să poată publica rezultatele cercetărilor privind colecțiile muzeale, sau cele întreprinse pe teren, în arhive sau biblioteci, instituția noastră a editat, începînd cu anul 1964, culegerea de studii și note intitulată: „Materiale de istorie și muzeografie". Cele opt volume apărute pînă în prezent (din 1967 culegerea se numește „București, materiale de istorie și muzeografie") conțin numeroase date, știri, informații, multe inedite, referitoare la istoria capitalei și aduc reale contribuții la elucidarea unor probleme mai puțin cunoscute sau controversate.
Paralel cu studierea și elaborarea unor articole și lucrări referitoare la evenimente sau probleme oarecum limitate, au fost întreprinse cercetări privind ansamblul dezvoltării orașului, care și-au găsit reflectarea în unele lucrări de sinteză. Dintre aceste menționăm Istoria orașului București, care redă trecutul acestor meleaguri de la primele urme de existență omenească, pînă la 1918. Tot la capitolul cercetării științifice se includ ciclurile de comunicări. Inițiat încă din 1957, reluîndu-se o veche experiență a Muzeului municipal, ciclul de comunicări prin varietatea temelor tratate, prin elucidarea a numeroase probleme și redarea circuitului științific a unor valoroase descoperiri, precum și prin dezbaterile publice ce le însoțesc, a adus o incontesta-

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

bilă contribuție la cunoașterea istoriei capitalei, stimulînd și încurajînd în același timp noi cercetări.

Răspunzînd unor deziderate majore potrivit cărora rostul și rolul unui muzeu nu se limitează numai la a pune la dispoziția publicului o serie de valori semnificative în domeniul în care este profilat, ci că el are menirea de a contribui multilateral la opera de culturalizare și educație, la formarea concepției științifice despre lume și viață, muzeul a acordat și acordă o deosebită importanță muncii cultural-educative. În esență munca cultural-educativă implică în activitatea cotidiană a unui muzeu realizarea a două obiective majore : atragerea spre muzeu a unui număr cît mai mare de vizitatori și difuzarea unor cunoștințe prin mijloace cît mai adecvate care să contribuie nemijlocit la creșterea gradului de instrucție. Muzeul de istorie a municipiului București a menținut o legătură trainică cu masele încă din primii ani ai existenței lui. Dar despre o activitate cultural-educativă de proporții, judicios organizată și vizînd scopuri precise, se poate vorbi numai după 1959, o dată cu redeschiderea muzeului pentru public.

Conștienți de faptul că expoziția de bază constituie unul din obiectivele centrale ale activității, fiind unul din punctele esențiale de contact cu publicul — ea reprezentînd în ultimă instanță o încununare a întregii activități și un indiciu concludent al stadiului pe care l-a atins o instituție muzeală într-o etapă dată — s-a acordat o permanentă atenție conținutului și formei expoziției de bază. Folosind rezultatele cercetărilor proprii, cele obținute de alți specialiști, valorificînd noile obiecte achiziționate, colectivul muzeului a efectuat îmbunătățiri continue în expoziția de bază.

În afara relației care se stabilește între muzeu și public prin intermediul expoziției de bază personalul de specialitate întreprinde diferite acțiuni cu caracter cultural-educativ în întreprinderi, instituții, case de cultură, cluburi, școli etc. — cu scopul de a face cunoscute valorile muzeului, de a prezenta momente din istoria orașului și a țării. Aceasta se realizează, printre altele, prin expoziții temporare însoțite de expuneri, conferințe, simpozioane, lectorate, seri muzeale, concursuri, difuzarea materialului de popularizare și a publicațiilor, emisiuni la radio și televiziune, articole în presă etc. Făcînd un succint bilanț se constată că între 1959—1971 au fost susținute peste 2000 conferințe, lectorate, simpozioane și au fost organizate 788 expoziții itinerante. Muzeul s-a preocupat de menținerea unor legături permanente cu școala, fie prin intermediul Inspectoratului școlar, organizațiilor de pionieri și U.T.C., fie direct cu școlile și liceele din Capitală. În acest sens la sediul muzeului s-au organizat expoziții cu tematică specială, care s-au utilizat la lecțiile recapitulative, s-au asigurat condițiile pentru desfășurarea unor lecții în expoziția muzeului, s-au inițiat concursuri pentru cunoașterea muzeului și a istoriei orașului, a monumentelor sale, a luptei forțelor democratice în frunte cu P.C.R. Muzeul acordă sprijin în vederea organizării unor colecții și muzee școlare, atrage în activitatea sa un număr mare de tineri, fie prin cercul de „Prieteni ai Muzeului", fie prin „Cercul de istorie a Bucureștilor" de la Palatul Pionierilor. De asemenea au fost antrenați unii elevi din licee pe șantierele arheologice fiind îndrumați și antrenați în cerce-

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

tarea și cunoașterea istoriei locale. Se asigură în fiecare an buna desfășurare a practicii în producție a studenților Facultății de istorie, Institutului de Arte Plastice „N. Grigorescu".

Pentru a putea sprijini în mod organizat pe toți acela care se interesează în mod deosebit de istoria Bucureștilor muzeul a trecut la constituirea, încă din anul 1960, a cercului „Prietenii muzeului". S-a putut astfel extinde, și pe această cale, contactul cu publicul care a adus un larg sprijin la multe manifestări.

Un loc important în activitatea instituției îl ocupă depistarea, colectarea, conservarea și studierea patrimoniului muzeal. Fondul de obiecte muzeistice a crescut continuu prin rezultatele cercetărilor de teren, a săpăturilor arheologice, prin depistarea și achiziționarea unor obiecte sau documente aflate în posesia unor persoane particulare. Fondurile acordate de Consiliul Popular al Municipiului București ne-au permis cumpărarea a numeroase obiecte valoroase. Patrimoniul s-a îmbogățit și prin donații provenite atît din partea instituțiilor sau organizațiilor obștești cît și a unor persoane particulare, prin schimburi de publicații cu instituții muzeale din țară sau de peste hotare etc.

În prezent întregul patrimoniu, care însumează peste 150 mii obiecte, este grupat în 12 mari colecții după specific și pe orînduiri sociale.

Stăruitoare preocupări există și în legătură cu conservarea și restaurarea acestui patrimoniu. Încă din 1964 muzeul beneficiază de aportul Atelierului de restaurare, care lucrează atît în domeniul ceramicii cît și asupra obiectelor din metal, os sau hîrtie. În 1970, ca urmare a fondurilor asigurate de C.P.M.B. prin Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al municipiului București, s-au procurat noi aparate moderne pentru atelierul de restaurare.

La ora de a 50-a aniversare Muzeul de istorie a municipiului București se prezintă cu un bilanț bogat de realizări. Sub auspiciile instituției se desfășoară manifestări științifice și culturale de prestigiu. Oameni de știință din țară și de peste hotare colaborează cu muzeul în strădania cunoașterii, cît mai temeinice a istoriei celui mai mare oraș al țării, a rolului pe care el l-a jucat în istoria acestei părți a lumii. În prezent muzeul întreține schimb de publicații și informații științifice cu 100 instituții similare din străinătate.

Cunoașterea istoriei orașului București prin monumentele, locurile istorice, străzile și piețile sale va sta mai mult în atenția cercetării în viitor.[3] În acest sens se află în studiu o lucrare de mari proporții, un atlas istoric, care va cuprinde nu numai monumentele cunoscute și înregistrate ca atare, ci și acele case, locuri și alte obiective ce reprezintă interes istoric și arheologic. Ea va servi atît publicului larg, cît și edililor orașului, care o vor putea utiliza în acțiunea de sistematizare și modernizare a Bucureștilor.

În munca cultural-educativă se va stărui mai mult în găsirea unor forme noi de investigare a cerințelor publicului.

Ne va preocupa organizarea unor anchete-sondaj, prin care vom cunoaște mai exact dorințele și preocupările vizitatorilor, prin aceasta activitatea noastră putînd căpăta un plus de eficiență.

Scurta noastră expunere privind activitatea tot mai complexă a muzeului nu poate să nu cuprindă — avînd în vedere momentul aniversării de azi — și numele unora dintre cei care au contribuit la făurirea

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro

prestigiului instituției noastre. Se cuvine astfel de a reaminti în primul rînd numele acelora care au condus de-a lungul anilor, în calitate de director, destinele acestei instituții : dr. G. Severeanu, Dinu Rosetti, Gheorghe Astanckl, prof. univ. dr. doc. Ion Ionașcu și prof. dr. Florian Georgescu. Alături de aceștia pentru ajutorul adus la afirmarea muzeului, pentru devotamentul cu care au slujit instituția timp de decenii, printre mulți alții, rostim numele tovarășilor Iulia Constantinescu, Elisabeta Anghelovici, Margareta Constantiniu, George Vasilescu. Aducem de asemenea omagiul, mulțumirile și recunoștința noastră, tuturor acelora care au sprijinit activitatea muzeului fie în calitate de donatori fie în calitate de membri ai comisiilor de achiziții sau ai Comitetului de direcție : C. C. Giurescu, Emil Virtosu, Radu Vulpe, ing. D. Minovici, Dorin Popescu, Octavian Iliescu, Paula Constantinescu și mulți alții.

Îi asigurăm de recunoștința noastră și pe toți colaboratorii și prietenii muzeului cu sprijinul cărora instituția noastră și-a putut spori aportul la răspîndirea istoriei Bucureștilor în masele largi.

Privind retrospectiv, putem afirma că muzeul și-a îndeplinit rolul care i-a justificat înființarea. Experiența acumulată, mijloacele materiale de care dispunem, sprijinul de care ne bucurăm din partea organelor de partid și de stat, alcătuiesc premise ale unei activități și mai ample în viitor.

Conștienți de sarcinile ce revin muzeului, de aportul pe care acesta poate să-l aducă în opera de educație socialistă, de formare a omului nou, colectivul instituției noastre va da viață documentelor elaborate de plenara din 3—5 noembrie 1971, cu mai multă dăruire.

Așa cum subliniază secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu, „Glorios nostru trecut, stînd la baza dezvoltării viitoare a poporului, trebuie să se afle în centrul muncii educative". Muzeul nostru prin patrimoniul de care dispune are posibilitatea să ilustreze tot ceea ce au dat mai valoros aceste meleaguri de-a lungul secolelor.

În încheiere aș dori să exprim hotărîrea întregului nostru colectiv de a răspunde cu competență, pasiune și devotament nobilelor îndatoriri ce stau în fața noastră.

www.muzeulbucurestiului.ro / www.cimec.ro